

ÜZENET

A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET
HETILAPJA – I. ÉVFOLYAM – 16. SZÁM, 2008. MÁJ. 18

Kedves Testvéreim!

Ahányszor Pünkösöd ünnepe alkalmával szolgálatot végzek, mindig meg említem, hogy a Pünkösöd mint ünnep körül van a legtöbb kérdőjel, és legkevésbé egységesek a nézetek arra nézve, hogy ki is a Szentlélek. Ezért a keresztyének életében ez az ünnep nem foglal el olyan kiemelkedő helyet, mint például a Karácsony. Pedig a mai nap nemcsak hogy egyenrangú a másik két nagy ünnepel, hanem ugyanúgy, mint azok, forrása a

nem más, mint az Istennel való legbensőségesebb összeköttetésnek az ünnepe, amikor nemcsak velünk van az Úr, mint emberi Mester, nem csak felettünk, mint feltámadott Király, hanem bennünk is. Olyan kapcsolatban, amelyben Ő maga van az Atyával.

Fontos dolognak tartom még bevezetésképpen rámutatni arra, hogy amint a Karácsony eseménye, azaz a világ Megváltójának a születése a hitvilágban igencsak várt nap volt, nem másképp

Ha szerettek engem, megtartjátok az én parancsolataimat, én pedig kérem fogom az Atyát, és másik Pártfogót ad nektek, hogy veletek legyen mindörökké: az igazság lelkét, akit a világ nem kaphat meg, mert nem látja őt, nem is ismeri; ti azonban ismeritek őt, mert nálatok lakik, sőt bennetek lesz.

Elmondom ezeket nektek, amíg veletek vagyok. A Pártfogó pedig, a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, ő tanít majd meg titeket mindenre, és eszetekbe juttat mindent, amit én mondtam nektek. Békességet hagyok nektek: az én békességemet adom nektek; de nem úgy adom nektek, ahogyan a világ adja. Ne nyugtalanodjék a ti szívetek, ne is csüggedjen.

(Jn 14,15-17 ; Jn 14,25-27)

belső meghitt örömmel. A Pünkösöd a Szentlélek kitöltésének a napjára és az új korszak kezdetére emlékeztet. A már említett két ünnepel, a Karácsonnyal és a Húsvétal együtt lezárja a krisztológiai ünnepkört. A Karácsony azért örömmel, mert Isten eljött e világba, hogy nyomorúságunkban emberi módon osztozzon, és Isten kegyelmét hirdesse. Húsvét a keresztség és a feltámadás által a nyomorúságunk és reménytelenségünk feletti nagy győzelem napja. Pünkösöd pedig

volt ez a Lélek kitöltése utáni vágyál. Ez okból érdekes nyomonkövetni a vallástörténeten keresztül, miként fejlődtek a váradalmak aszerint, ahogyan fejlődött a nép kapcsolata Istennel és ahogyan a történelmi események alakultak. Ábrahám kora elénk adja, hogyan szakított az ember a primitív vallásos felfogással és vágyakozott az egy igaz Isten után – ily állapotban találta meg Isten és szólította meg az ősatyát. Mózes ideje az emberiségnek azt a vágyát

fejezi ki, hogy egy népnek egy nemzeti Istene legyen, egy erkölcsi renddel és szerződéssel. A királyság időszaka még tovább megy: ott már egységes kultusz-hely után vágyakoznak. Ez szólal meg az akkori próféták hirdetéseiben mint várandó üdvtörténeti esemény. Óriási fordulat következik be a nagy kiábrándulás után: amikor kiderül, hogy a nép elfeledkezik az egy Istenről és sem a szövetség, sem pedig a Tízparancsolat nem munkálja bennük a hűséget. A templom és a kultusz lerombolása után még az a felismerés is bekövetkezik, hogy az egységes kultusz, a templomnak sincs elég nagy összekötő ereje. Ekkor a próféták (Jeremiás, Ézsaiás, Ezékiel) mást hirdetnek, másban látják a megoldást: a Lélek jelenlétében. A fogság-kori és fogság utáni próféták üzenete rámutat arra, mennyire mérvadó, hogy Isten népében az Ő Lelke lakozzon, mert csak az hozza a megoldást, a belső megújulást és örömet. Ez a vágy Pünkösdkor teljesedett be a mi Megváltónknak, Jézus Krisztusnak legszebb ajándékaként. A felolvasott rész Jézusnak az utolsó vacsorán elhangzott szavait adja elének. E szavak egy igen meghitt közösségben hangzanak el. Érezni bennük a végrendelet, valamint a nagy titok leleplezésének az ízét. Sok mindent mondott el Jézus tanítványainak, az embereknek a földi küldetésének idején, mégis különbség van a szinoptikus evangélisták által feljegyzett tanításai között és János által leírt utolsó vacsorán mondott beszéde között. Amíg az előzőek szerint Jézus inkább ráébreszteni próbálta az embereket arra, hogy mi az igaz cselek-

vés és a hit lényege, János előadásában a titkok mélyébe nyúl és mintegy ajándékként nyújtja az embereknek azt, ami eddig csak az övé volt: az Atyával való legbensőségesebb kapcsolatot és összeköttetést, ami csakis a Szentlélek által történik. Nem egy helyen találjuk János evangéliumában ismételtlen emlegetve: „*az Atya énbennem van, én Ő benne. Maradjatok énbennem. A Lélek bennetek lakik*“. Nagyon fontos itt az a szó, hogy **BENNÜNK**. Az a titka a hitnek, a vallásnak: Istent nem fent a mennyben kell keresni, nem kell távol érezni Őt. A Szentlélek bennünk való lakozása az Isten közvetlen közelségébe visz minket.

Szeretet vs Parancsolatok

Figyelemre méltó, hogy Jézus a Szentlélekkel való megajándékozást mintegy feltételhez köti: *ha szerettek engem, parancsolataimat megtartjátok*. Az embernek bizonyos ajándékokra érettnnek és felkészültnek kell lennie. A felkészültség pedig nem más, mint önzetlen szeretet, készség a magunk kiüresítésére, megtagadására. Jézus parancsolatairól beszél, de vajon milyen parancsolataira gondol? Ha olvassuk János evangéliumát, nem találunk ott igazából erkölcsi tanításokat, parancsolatokat, szertartásokat. Azzal inkább a többi három evangélium foglalkozik. János evangéliumában Jézus mintha feltűnően egy parancsolatot hangsúlyozna: az egymásban maradást: „*higgyetek bennem, maradjatok bennem*“. Minden tanításának a tartalma az, hogy megmutassa, kivé akar válni a számunkra: itt hangzanak el az Ő híres „*én vagyok*“ kijelentései: *én vagyok a*

világ világossága, az ajtó, a Jó Pásztor, az élet kenyere és vize, a feltámadás és az élet. Jézus fontos parancsolata: *higgyetek, hogy én értetek vagyok, értetek cselekszem, értetek jöttem.* Jézus parancsolatainak ez a legfőbb summája: nem a mi érdemünk és törekvésünk, hanem a figyelem felhívása arra, amit Ő tett és ezt hittel és szeretettel elfogadni. Az ilyen szív kész a Szentlélek befogadására.

Pártfogó

Jézus érdekesen nevezi meg Őt - azaz a Szentlelket: Pártfogónak. Így hát nem arra van fektetve a hangsúly, hogy az az ember, akiben a Szentlélek lakozik, valamilyen módon különb legyen - nyelveken szóljon, vagy erkölcsileg kiemelkedő személyiség legyen. Egészen más szerepében van bemutatva a Szentlélek: Pártfogó. A görög szövegben az áll, hogy *PARAKLETOSZ*. Parakletosz egy jogi fogalom. Tulajdonképpen azt a személyt jelenti, akit magunk mellé hívunk peres ügyeinkben: ügyvédet. Ezzel pedig lényeges kép tárul elénk az ember helyzetéről. Tulajdonképpen nap mint nap úgy éljük meg belső életünket, mintha állandóan ki lennénk téve valami bírálóknak, ítéleteknek. Ez így van, amióta bűn van a világban. Nap mint nap felszínre kerülnek gyengeségeink, kudarcaink, rossz természetünk, szeretetlenségünk. Naponta kerülünk olyan helyzetbe, amikor a lelkiismeretünk azt mondja, hogy nem teljesítettünk 100%-ra, nem szeretünk eléggé, nem vagyunk eléggé jók, elfogadhatóak. Valahol ezen a síkon, titokzatos módon folyik a Sátán ellenünk való harca: hogy vádol min-

ket. A Sátán héber neve azt jelenti, hogy vádló. A görög neve „*diabolos*“ azt jelenti: az, aki károsítva minket, hányja veti a mi ügyeinket. Jól láttatja ezt velünk a Jób helyzete: a Sátán Isten elé lép és kifogásokat keres Jóbra, csak hogy rábírja Istent Jóbot oly próbáknak kitenni, várva, hogy az keserű állapota miatt tagadja meg Őt. Hasonlóképpen vádol minket is, amit mi akár túlzott, hamis, akár jogos vádként élünk meg. Így áll mellénk a Szentlélek, aki nem minket igazol, hanem Krisztusra mutat rá: az új valóságra és új lehetőségre. Ezért azt a nevet is kapta, hogy Vigasztaló. Olyan fénybe állít minket, mint akik ugyan esendők és tökéletlenek vagyunk, akik bizony bántani is tudunk és vétkezni, de van itt valaki, aki szeret, és akire ha tekintünk, helyrehozhatjuk az emberekkel szembeni adósságainkat, helyrehozhatjuk kapcsolatainkat, más lelkülettel tölthetjük meg szívünket, bűnbocsánatot kaphatunk és ezzel lelki békét nyerünk. Mindazt azért, mert úgy mutat rá Krisztusra, mint Istennel szembeni adósságaink kifizetőjére.

Az igazság lelke

Ezzel összefügg az, hogy a Jézus az *IGAZSÁG* lelkének mondja Őt. Az igazság nem azt jelenti, hogy mi igazak vagyunk, hanem hogy valaki Igaz áll mellettünk vagy mögöttünk. Fontos tudatosítanunk, hogy megváltásunk nem a magunk erejéből történik, hanem értünk. Megváltásunk Isten harca értünk, nem pedig érdem, amit kiharcolhatunk magunknak. Amint említettem a nagy ünnepekkel kapcsolatban, egyetlen egy-

ben sem azt ünnepeljük, amit az ember tett, hanem mindegyik Isten értünk való harcának az ünnepe: a Messiás elküldése, a kereszthalál, a feltámadás és a Pártfogó jelenléte. Istenre való nagy ráutaltságunknak ez a bizonyítéka. Ezt nevezi Jézus Igazságnak – azt, hogy az ember megváltása csakis Isten szeretetének és kegyelmének a műve. Az Igazság Lelkének pedig az a feladata, hogy naponta erre emlékeztessen: hogy a szeretet és kegyelem életünk forrása, de épp ezért rátámaszkodhatunk.

A világ nem kaphatja meg

Ilyen Lelket a világ bizonyára nem ismer, ezért nem kaphatja meg, mondja Jézus. Megint egy sajátos jánosi fogalom: a világ. Nem azt a világot jelenti, amelyet Isten teremtett és azt szereti is, a világot, amelyért felelősek vagyunk és szeretnünk kell azt. Hanem a világ itt lelki fogalomban szerepel. Az egész ellenséges és romlott világi gondolkodású rendszer és értékrend értendő alatta, amely hiányolja Istent és abból kifolyólag minden örömet és vigasztalást is, és ezért másban próbálja megtalálni a megváltó alternatívát: a pénzt, a hatalmat, az ego hízlalását, élvezeteket. Erre mondja Jézus: abszolút téves út, amely nem vezet békességre.

Békesség

Ez Jézus utolsó szava a felolvasott részben. Békességet hagyok Nektek, de nem úgy, ahogyan a világ adja. Jézus tudatában volt annak, hogy a világ is kínál némi békességet. Az akkori időben elterjedt mottó volt a *PAX ROMANA*, a ró-

mai birodalomnak a jelszava. A lényege az volt, hogy az egész világot erőszakkal meghódítsa, megfossza a szabadságtól és helyette gazdagságot, prosperitást és abból fakadó élvezeteket nyújtson. Szinte ördögi ajánlat, ha Jézus pusztai kísértését felidézzük. De a történelem jól megmutatta, hova vezet az ilyenfajta békesség-filozófia: a római birodalmat szétbomlasztotta. Azóta sem változott a helyzet. A békességre és prosperitásra tett ígéretek, a választások előtti idealista szónoklatok napjainkban is léteznek, és mégsem mondhatjuk, hogy azt eredményezik, amit Jézus kínál: hogy nem kell a szívünknek nyugtalankodni. Sőt, ellenkezőleg. A naponta elhangzó hírek csak nyugtalanosságot váltanak ki. Jézus viszont tudja, hogy mit beszél, amikor azt mondja: ne nyugtalankodjon a ti szívetek és ne csüggedjen. Kritikus időben mondja, hiszen halálra készül, tanítványainak pedig majd szembesülniük kell a hit kríziseivel és az egzisztenciális félelemmel. Úgy mint mi is ma: hitkrízis, félelem, egzisztencia. Jézus mégis azt mondja: ne csüggedjete. Meg van oldva minden, ami terhel. Halál, bűn, egzisztencia. Jézus nem csitítgat. Ezek határozott és erélyes szavai olyan valakinek, aki eleitől fogva szembe előtt és kezében tartja a világot és a mi sorsunkat egészen annak végéig. Azért adjunk hálát ma a Szentlélek ajándékáért, mert ismételjük meg, mint mondott róla a mai Ige: Ő az, aki eszünkbe juttatja mindezeket, aki mellénk áll, bennünk lesz és velünk marad örökké.

Ámen

(Elhangzott 2008 máj. 11-én, a szolgálatot Šindelářová Alena végezte)

VENDÉGÜNK VOLT..

ÁPRILIS 25-27. KÖZÖTT MEGLÁTOGATTA GYÜLEKEZETÜNKET EGYHÁZUNK PÜSPÖKE, FT. DR. ERDÉLYI GÉZA. VELE KÉSZÍTETT RIPORTOT DR. PALÁGYI ISTVÁN GYÖRGY, GYÜLEKEZETÜNK PRESBITERE.

(1. RÉSZ)

Hogy érzi magát Prágában?

Prágában jól érzem magam. Ahol az egyetemi éveket tölti valaki – és sikeres egyetemi éveket –, ott az ember jól érzi magát. Akkortájt még más volt: nem volt turizmus, a város lényegesen kisebb is volt a mainál, és kedveltek, ismertek is bennünket a prágaiak. Akár egy egész akkori városnegyedre kivetítve: ha találkoztunk – ismerősek voltunk. A másik dolog, ami miatt jól éreztem magam Prágában az az, hogy akkor nagyon jó professzoraink voltak – sokat lehetett tőlük tanulni. Prága maga – mindig mondom – talán a világ legszerencésebb fővárosa, amelyik pusztító, épületeket is rombadöntő háborút nem ismert. Itt van az élő, szemlélhető művészettörténet, ami engem mindig is érdekelt – a másoddiplomámat is művészettörténet-építészettörténetből szereztem. Tehát sok okom van rá, hogy jól érezzem magamat Prágában.

A művészettörténet iránti érdeklődésével kapcsolatban: rendszeresen jelennek meg könyvei... Mondhatnám, hogy könyvek tömkelegét ontja.

Inkább csak a cikkeket, amelyek már könyv formájában is megjelentek..

Hogy érezte magát a tegnapi előtti AED

estén? Tudjuk, hogy előadást is tartott.

Ott is jól éreztem magam, mert az is visszaemlékezéssel járt: hogyan is kezdődött régen, örömmel és csodálással. Azóta már a publikációkból felfedeztem, hogy a mi prágai diákakcióinkkal párhuzamosan mások is összejártak. Érdekes módon akkor nem találtunk egymásra. Pedig közöttük volt még a volt püspökjelöltömnek a középső fia, Varga Levente is... Mégsem találkoztunk.

Az AED keretén belül?

Nem, az akkor még nem volt. Épp hogy elkezdődött a szervezés. Nem tudtunk miből kiindulni. Az utcán találkoztunk, ha megütötte a fülünket a magyar szó. A Magyar kultúrában találkoztunk – akkor az még a Vencel-tér sarkán volt – vagy hozzánk is be-bejöttek a szemináriumba. Hetente találkoztunk többek közt Bredár Gyulával, Rákos Péterrel is. Lassacskán rájöttünk, hogy többen is vagyunk a városban magyarok: diákok, bolti eladók, munkások. Tehát lassan alakulgatott a dolog. Találkozási pont volt a Budapest vendéglő, ahova egy-egy sikeres vizsga után szívesen beültünk szolidán

ünnepelni, magyar ételt enni – ugye a gyomrunk is kívánta –, meginni egy-két pohár magyar bort... Kerestük a magyar társaságot. És mivel nem volt más támpontunk, először a kollégiumokat vettük sorra. Tudtuk, hogy nem reális a dolog, mert számos szláv vagy német nevű, kiváló magyar diák tanult Prágában, de egyéb lehetőség híján nem maradt más hátra, mint elbeszélgetni a portással. Érték csalódások is minket, lejöttek Kerekesek, Nagyok, stb, és másvalakik, akik nem tudtak egy árva szót sem magyarul, de azért csak sikerült gyűjtögetnünk embereket. Ez kb. 1957-ig tartott, én 58-ban diplomáztam, ezért nem volt már annyi időm foglalkozni ezzel a dologgal. Jöttek azonban mások, akik folytatták a munkát. Gyakorlatilag 57-ben már kialakult a társaság. A Magyar Kultúra is aktív volt. A könyvesbolt, az írószövetség neves vendégeket hívott meg - már olyanokat, akiket az akkori vezetőség alkalmasnak talált. Tehát visszaemlékeztem, és jó volt. Egyetlen dolog bántott: hogy kevesen voltak, de hát éppen azzal kezdtem a mondókámat, hogy Jézus tanítványai tizenketten voltak, és mégis mi lett belőle! Szóval sohasem szabad feladni!

Engedje meg, hogy gyülekezetünkkel kapcsolatban is föltegyek pár kérdést. Hogyan értékelné a prágai magyar gyülekezet eddigi missziói munkásságát?

Nehéz értékelni. Egyrészt azért, mert az első fellángolás nagyon biztató volt. Azóta, úgy látom, és a hozzám jövő hírek is arról szólnak, hogy ez a kez-

deti fellángolás alábbhagyott, amit én személy szerint fájjalok. Legfőképpen azért, mert odahaza, szülőföldünkön is csak összefogással, lendülettel, küldetésstudattal lehet állva maradni, és – adja a Jóisten –, gyarapodni is. Mennyivel inkább érvényes ez távol a szülőföldtől. Én úgy gondolom, hogy a prágai magyar reformátusoknak azért nem volna szabad alábbadni, sőt inkább fokozni kellene a lendületet, mert emberileg szólva ez az egyetlen biztosítéka annak, hogy a közösség megmaradjon. Nem tudjuk, hogy mi lesz – azt tudjuk, hogy mi van. És a mában kell megragadni a lehetőségeket, mindenkinek aktívnak kell lennie ahhoz, hogy a gyülekezet megmaradjon. Azért mondom ezt, mert jártam távolabb is. Végigszolgáltam a kanadai magyar gyülekezeteket, amerikai gyülekezeteknek nagy részét, csak a nyugati részen nem voltam. Távol vannak, mégis sokan perspektivikusan, reménykedve gondolkodnak – nem mindenki, de sokan. És most, hogy szabad a mozgás, azt gondolták, hogy megszűnik a végleges kiáramlás. Sokkal többen mennek, mert szabad. Elmegy több évre munkát vállalni, aztán visszajön. Ausztráliában találkoztam fiatalokkal, évekig kint élnek, tanulnak, dolgoznak, házasodnak. De visszajönnek. Végigjárták az utat a mosogatófiútól a komoly menedzserállásig, felépítették itthon a házat, és visszajöttek országot építeni. Van ilyen is.

Gondolja, hogy ez a lankadás összefügg a prágai lelkészek helyzetével? Előző, és jelenlegi lelkészünk se rendelkezik

lakással, parókiával?

Erre is ki akartam térni. Annak, aki ide jön, valamiből élnie kell. A lelkészi munkából itt senki sem tud megélni, ez világos.

Arra gondolok, hogy Attila valamivel aktívabb maradhatott volna, de családot akart alapítani, és az anyagiakat ehhez elő kellett teremteni, amihez más állást is el kellett vállalnia. Inkább ebben látom a lankadás okát. Ezt úgy lehet ellensúlyozni, ha olyan presbitérium van – nem csak páran – amelyben mindenki tevékenyen benne van a szolgálatban, gyülekezeti élet szervezésében, kapcsolatot tart az itt élő magyarsággal, reformátussággal. És talán jó reménységgel mondhatni azt is, hogy egyszer majd úgy alakul a helyzet, hogy nem kell másodállást vállalni, mert ez így nem az igazi.

Lát esélyt arra, hogy a Szlovákiai Református Keresztyén Egyház támogatásával saját temploma, parókiája legyen a gyülekezetnek? Ha nem, lát-e esélyt arra, hogy legalább a teremlétekre és a lelkész lakhatásának támogatására kapjunk támogatást?

Az első kérdésre válaszolva – azt kell mondjam, hogy ez kissé romantikus kérdés, vagy még inkább reménység kérdése. De miért ne? Mondom az Ausztrál példát: háborúban, szerencsétlen sorban élő délvidékiek tömegestől vándoroltak el, egészen Ausztráliáig, és templomot, magyar házat, magyar központot építenek több milliós értékben. Eleve azzal az elhatározással kezdtek hozzá, hogy ami szükséges, azt megcsinálják

– áldoznak rá. Ha ezt veszem példának, akkor azt mondom, miért ne lehetne a Prágai Református Gyülekezetnek is saját temploma. Jól lehet, tudom, hogy ez más közeg, de én a reménység kategóriájába sorolom, nem a romantikus ábrándok közé.

Ami pedig a támogatást illeti, jelenleg is nyújtunk bizonyos támogatást, már ahogyan lehetőségeink és törvényeink megengedik. Tulajdonképpen a hazai lelkészi fizetést tudjuk biztosítani az itteni lelképásztori munkát végző személy számára, csak Prágában ez a lelkészi fizetés nagyon-nagyon kevés. A missziói gyülekezet létrehozatala által, hivatalosan is bejegyeztetve a minisztériumban, talán több támogatást fogunk tudni adni. Ugyanakkor arra kérném az itteni híveket, hogy nagyobb áldozatkészséggel fogjanak a feladat megoldásához. Enélkül nem megy. Láttam távoli magyar református gyülekezetek költségvetését, hallottam az adakozókészsükről. Ránk nézve bizony megszégyenítő az, amilyen áldozatvállalással állnak hozzá egy-egy feladatnak az elvégzéséhez, terveik megvalósításához. Hiszen azt mondja, hogy itt 400 cseh korona az évi egyházfenntartási járulék. Ha ezt lebontom egy évre, ez alig több, mint napi 1 korona – tehát nem olyan összeg, amit ne bírna ki az ember. Főleg ha azt is beszámítjuk, hogy egy dohányzó ember havonta az évi egyházfenntartási járulék többszörösét kifizeti cigarettáért, egyszerűen elfüstöli a pénzt.

(Folytatás a következő számban)

GYÜLEKEZETI ALKALMAK

Istentiszteletek:

Vasárnaponként 17.00-tól a gyülekezet Klimentská utcai gyülekezeti termében (Klimentská 18, Prága 1) vagy az „U Klimenta” templomban.

Biblióra: Az istentiszteletet követően, kb. 18.00-tól.

Énekkari próbák: Szerda esténként 18.00-tól, a Teológián (Černá 9, Prága 1), az 5. emeleten, a kápolnában, vagy egyéb megegyezés szerinti helyen.

(korus@refnet.cz)

A GYÜLEKEZET ÉLETÉBŐL

– A presbitérium az elmúlt hét elején postázta a Zsinati Tanácsnak címzett levelét, melyben a gyülekezetünk helyzetének rendezésére vonatkozó kérdéseit állította fontossági sorrendbe. Egyházunk püspöke áprilisi látogatása során említést tett arról a lehetőségről, hogy gyülekezetünk a Magyarországi Református Egyháztól próbáljon anyagi támogatást kérni, így az említett levélbe bekerült egy ezzel kapcsolatos kérdés is. A továbbiakban a presbitérium kérte a Zsinati Tanácsot, segítsenek segédlelkészünk lakhatásának megoldásában.

– Kérjük a gyülekezet tagjait, **segítsenek megfelelő szállást találni segédlelkészünknek.**

ÖRÖMHÍR

– Örömmel tudatjuk, hogy május 8-án **megszületett** a **Hlavács** házaspár elsőszülött gyermeke, **Eszter**. Isten áldja meg gazdagon a kislány és szülei életét!

VERS MINDENKINEK

József Attila

Istenem

Dolgaim elől rejtegetlek,
Istenem, én nagyon szeretlek.
Ha rikkancs volna mesterséged,
segítnék kiabálni néked.

Hogyha meg szántóvető lennél,
segítnék akkor is mindennél.

A lovaiddat is szeretném
és szépen, okosan vezetném.

Vagy inkább ekeszarvat fogva
szántanék én is a nyomodba,
a szikre figyelnék, hogy ottan
a vasat még mélyebbre nyomjam.

Ha csősz volnál, hogy óvd a sarjat,
én zavarnám a fele varjat.

S bármi efféle volna munkád,
velem azt soha meg nem unnád.

Ha nevetnél, én is örülnék,
vacsora után melléd ülnék,
pipámat egy kicsit elkérném
s én hosszan, mindent elbeszelnék.

ÜZENET – A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET HETILAPJA

Felelős szerkesztők: Bodnár Noémi, Hlavács Pál, Simon János & Simon Sz. Krisztina.

Lapunkat ingyenesen terjesztjük, de fenntartására bármilyen segítséget örömmel elfogadunk.

E-mail (hetilap rendelések - heti egyszeri küldés elektronikus formában): uzenet@refnet.cz